

Божествените условия

Както дървото, което расте, има един център, към който се отправят всички негови органи, така и ученикът трябва да има една централна точка в живота си, към която да се отправят всички негови стремежи. Без ядка няма растение, няма никакво развитие. Всяка клетка съдържа по една ядка, в която се крият условията на живота; даже и минералите, и солите, които се отнасят към неорганичния свят, имат една централна точка, около която се отправят всички останали точки - и те се стремят към организиране. Растенията и животните пък се стремят да запазят рода си. Дойдем ли до човека, виждаме, че и той има една основна мисъл - да придобие известно знание. За човека не е важно, както в кристалите, да има един център, около който да съсредоточи всички свои мисли и чувства; за него не е достатъчно да има само едно чувство - да запази рода си, както при растенията и животните. Той трябва, като ученик, да има една основна ми-

съл, около която да се съсредоточават всички останали мисли, чувства и желания - няма ли поне една основна мисъл в ума си, всичките му стремежи, всичките му идеали се обезценяват, всички негови мисли и желания ще бъдат разхвърляни: той ще се заемне за една работа, ще се въодушеви от една мисъл и на втория ден ще ги захвърли; после ще се въодушеви от друга мисъл, но скоро и нея ще захвърли. Така той ще се хвърля от една мисъл на друга, от едно желание на друго, докато един ден се намери в положението на гладния вол или кон, който обикаля око-

ло празните ясли. За да не изпаднете в това положение, съзнайте се като ученици, които имат една основна идея в живота си - да учат и да придобиват истинско знание.

Велико и красиво нещо е да придобива човек знания, които да го ползват в живота; тези знания идат от Истината и Мъдростта и който ги е придобил, той се е облякъл в красивата дреха на Живота, която го прави силен, смел и разумен. Облича ли се зимно време с тънки дрехи, човек лесно се простудява и губи силата си; затова казваме, че слабият е облечен с тънки, окъса-

ни дрехи, през които вятърът прониква и го смразява. Силният, здравият е облечен с топли дрехи и може да се бори с външните неблагоприятни условия. Същото се отнася и до знанието - който има знание и разполага с него, той е силен и здрав човек; който няма знание, той е слаб, болен, изнемошлял.

Като говорим за знанието, ние имаме предвид това знание, от което се нуждае човешката душа; то е специфично за всеки човек, както и храната. От каквито елементи се нуждае организмът на човека, такава храна си избира той; същото се отнася и до знанието - човек се стреми към такова знание, което е необходимо за развитието на неговия ум. При това не е достатъчно само да придобива знания, но той трябва да ги асимилира; остане ли на повърхността на неговия мозък, знанието ще тече отгоре, без да се всмуква, и ще образува порой, а ако проникне навътре, ще даде условия за растене.

продължава на стр. 2

Концерт - аметистови лъчи

На 17 ноември 2012 г. е предпоследният, осми концерт от юбилейния цикъл под надслов „Пътят на Дъгата“. Посветени на 100-годишнината от „Завета на цветните лъчи на Светлината“, концертите тръгнаха през пролетта от изток - на 25 март във Варна, преминаха през седем града на страната ни. Сега над Видин музиката на Учителя ще призове аметистовите лъчи. Участват: Радостина Няголова - пиано; Йоана Стратева и Виделин Джеджев - цигулка.

„Цветните лъчи на Светлината“ в картини

След дълго очакване станаха ясни победителите в конкурса за живопис „Цветните лъчи на Светлината“, организиран от общество „Бяло братство“ и Списание 8 с подкрепата на Съюза на българските художници. Те получиха своите

награди на тържественото откриване на изложбата с най-добрите произведения в сградата на СБХ на ул. „Шипка“ №6 в София.

В изложбата са включени 77 картини. Първо място заслужи Надежда Кутева. Неини подглас-

Победителката Надежда Кутева

Носителката на втора награда Елеонора Хаджиниколова получава приза си от главния редактор на „8“, Ганета Сагова

ници са Елеонора Хаджиниколова и Даниела Тодорова. Призът за цялостно творчество бе присъден на Лили Димкова. Наградата на Списание 8 получи Михаела Иванова, а на издателство „Бяло братство“ - Ралица Станоева. Васил Карадимов е носител на

приза на общество „Бяло братство“, а Златина Методиева - на поощрителна награда.

Надпреварата бе организирана по случай 100-годишнината от създаването на „Завета на цветните лъчи на Светлината“ от Учителя Петър Дънов.

Юбилеен концерт спектакъл „Цветните лъчи на Светлината“

На 28 ноември, сряда, 19 ч. в НДК, зала 1, ще се проведе Юбилеен концерт спектакъл „Цветните лъчи на Светлината“, по случай 100 години от създаването на „Завета на цветните лъчи на Светлината“.

Участват: Софийска филхармония с диригент Андрей Андреев;

солисти: Гиргина Гиргинова, Пламена Гиргинова, Симеон Симеонов, Петър Ганев, Йоана Стратева и със специалното участие на момичетата на Нешка Робева в изпълнение на Паневритмия.

В програмата: Петър Дънов - Учителя, Цезар Франк, Лео Делиб, Бах.

Божествените условия

от стр. 1

За да расте и да се развива правилно, ученикът трябва да учи, да придобива знание, като задържа от него същественото. Същественото също е различно за всеки човек - за земеделеца то е да разбира почвите, да знае какво може да даде всяка почва; само при такива знания той ще ги използва разумно и животът му ще бъде добър; ако не разбира почвите, животът му ще бъде пълен с несгоди и мъчности. Стремете се към придобиване на такива знания, които усилват почвата на вашия ум; дойдете ли до знания, които я отслабват, бягайте от тях. Как постъпват земеделците в такива случаи? Като видят, че почвата на нивата им е отслабнала, те я посвятят с такива растения, които А предават нужните елементи и я засилват. Дали по естествен, или по изкуствен начин става наторяването, в края на краищата обеднялата почва се наторява.

В процеса на наторяването голямо участие взимат природното електричество, слънчевата светлина, топлината и влагата. За да натори почвата на своя ум и на своето сърце, ученикът се нуждае от светлината на Мъдростта и на Истината, както и от топлината на Любовта. Както без светлина и топлина човек се изтощава, така също се изтощава и без Мъдрост, Истина и Любов; влезе ли в света на безлюбието, той се изчерпва, както растенията изчерпват соковете от почвата и я изтощават. За да не се изразходва докрай, трябва да се стреми съзнателно към Любовта, към Мъдростта и Истината като условия за наторяване, т.е. набавяне на изразходваната енергия. Любовта носи Живота. Когато попаднете в закона на приливите и на отливите, пазете връзката си с Любовта, да не се изтощите; без Любов няма Живот, няма условия за наторяване. Ако изгуби Любовта си, човек не може да ражда; каквито и усилия да прави, каквото и тор да слага, той не може да очаква добри резултати. Където е Любовта, там има знание, разбиране и Живот. Прочетете една книга с Любов, прочетете я и без Любов, за да видите какви различни резултати ще имате. Любовта внася разширение, а безлюбието - ограничения.

Каква е задачата на ученика? Ако говорим за ученика на светските училища, неговата задача е да завърши училище, да придобие знания, да вземе висока служба, да стане виден човек; ако говорим за ученика на Божественото училище, задачата му е да стане силен човек, да се справя лесно с мъчнотиите и изпитанията

си. Казано е, че силата на човека се познава във време на мъчнотиите и изпитания; апостол Павел казва: „Когато съм слаб, тогава съм силен“ - какво означава тези думи? Когато човек е слаб за човешкото, тогава е силен за Божественото; значи силата на човека се крие в Божественото начало. Когато водата проявява силата си - когато слиза надолу в долините; водопадът е силен, защото водата има наклон - колкото по-надолу и по-буйно слиза, толкова по-голяма е силата му. Следователно, ако ученикът проявява силата си в долината, това показва, че е ученик на Божествената школа, а не на някое светско, обикновено училище; като проявява силата си в долината, той постепенно придобива смирение.

Какво представляват мъчнотиите в живота? Те са калта на блатата, от която ученикът сам трябва да излезе. Ако излезе благополучно, той е силен; не може ли сам да излезе от тази кал, той минава за слаб човек. Какво ще кажете за онзи, който проповядва за Господа, за Неговата сила и Любов, а сам не може да мине от единия бряг на реката до другия? Докато проповядва на хората, той представлява човек с убеждения, добре облечен и нагизден; щом срещне река на пътя си, той веднага се замисля как да мине на отвъдния бряг, започва да търси мост - страхува се да не се удави и за свое оправдание казва: „Защо трябва да прегазвам реката, щом има възможност да мина през мост? Ако не мина през моста, ще се удавя“. Това не е никакво убеждение. Ако същият човек е гонен от разбойници, той няма да разсъждава, няма да търси мост, но направо ще се хвърли в реката и ще я преплува; след това ще се чуди как е прегазил реката без мост и без ничия помощ.

Защо има убеждения човек, ако в момент на мъчнотиите не може да си помогне с тях? Човек гонен от разбойници, човек бяга и прескача реката, а при спокойно състояние не може да мине реката без мост, това показва, че той няма убеждения - той е страхлив, не прави усилия. Не следвайте примера на онези хора, които философстват, говорят за убеждения, но щом се натъкнат на мъчнотиите, търсят мост - лесно да излязат на другия бряг на мъчнотиите; не следвайте примера и на онези, които като видят неволята и опасността, тогава стават смели и решителни. Следвайте примера на истинския ученик, който прилага силите си при всички външни и вътрешни мъчнотиите. Не прилага ли силата си където трябва, той сам

се спъва.

Казано е в Писанието, че Истината освобождава човека и тогава той става силен. Всички говорят за Истината, но малцина я познават и прилагат. Да кажеш истината на човека - това е едно от великите изкуства. Истината е свързана с духовния живот на човека; докато не живее духовно, той не познава нито Истината, нито Любовта.

Казано е, че Бог е Любов, но хората не познават Любовта. Като се говори за Любов към Бога, смятат я за непостижимо, далечно нещо и казват, че първо човек трябва да потърси любовта на своите близки, а после Любовта на Бога. Питам: кого търси детето - майка си или слугите? На кого се радва то най-много, кого най-много прегръща и целува? Майка си - защо? Тя му е дала живот, тя го храни, къпе, облича. Коя е майката на всички хора? Любовта. Право ли е тогава твърдението на хората, че Бог, Който им е дал живот, Който се грижи за тяхното растене и развитие, да бъде последен в света? Да мислите, че Бог е недостъпен и далеч от хората - това е изопачаване на Истината. Трябва ли майката да мисли, че детето А ще познае първо слугинята, после близките, които го обкръжават, и най-после нея; детето познава първо майка си, а после обкръжаващите. Ако волът познава господаря си, не трябва ли господарят му да познае Онзи, Който му е дал живот и го е изпратил на Земята да учи?

Да се говори, че Бог е отвлечено понятие, че идеята за Бога е недостъпна за човешкия ум, това означава съзнателно поставяне на препятствия в човешкия живот с цел да се спъват хората и да спират развитието си. За да се освободят от робството и ограниченията, в които се намират, хората се нуждаят от истинско, положително знание - те трябва да познаят Бога като свой Баща, за да придобият Неговото знание, Неговата мисъл и Любов. Защо трябва човек да се стреми към Божиите мисли? За да се освободи от нисшите мисли, които обременяват ума му. Всяка мисъл има тежест - колкото по-ниска е, толкова е по-тежка, значи мислите произвеждат известно налягане върху човешкия мозък; като знае това, човек трябва да освободи мозъка си от непотребните мисли и да остави само ценните.

Разумният човек изнася само ценното от себе си, като капитал, който пуска в обръщение; всичко останало, което няма цена, трябва да се изхвърли навън. Много картини има в Природата, но ценни са само живите, а не

мъртвите. Едно дърво се огрява цял ден от Слънцето, но всички моменти не са важни - важни са онези, при които Слънцето огрява дървото така, че излява неговия вътрешен живот. Че дървото хвърля различни сенки - това не трябва да ви интересува.

Какъв смисъл представляват мислите, които обременяват човешкия мозък? Да се занимавате с мисли, които имат динамична сила и произвеждат удари и налягане върху мозъка, това значи съзнателно да се излагате на мъчнотиите и страдания. Както мислите, така и думите съдържат в себе си динамична сила, с която човек трябва да знае как да се справя; не само това, но трябва да разбира значението на думите, да разбира всичко, което слуша, за да се ползва от него - не разбира ли нещата, той изпада в смешно положение и спира вниманието си върху неща, които нямат никаква връзка с онова, върху което се говори.

Един селски свещеник проповядвал на своите слушатели върху някои стихове от Евангелието. Един от присъстващите, овчар, слушал проповедта на свещеника и в края започнал да плаче. Свещеникът забелязал това и като свършил проповедта си, извикал овчаря при себе си и го запитал: „Коя мисъл от проповедта ти направи впечатление и те накара да заплачеш?“. Овчарят отговорил: „Като гледах брадата ти, спомних си за моя козел, който умря миналата година, и ми домъчня за него, затова се разплаках“. Значи овчарят слушал проповедта на свещеника, но нищо не разбрал от нея; той само гледал и намерил, че между брадата на свещеника и брадата на неговия козел има известна прилика.

Като не разбират нещата, хората разговарят, проповядват едни на други, но в края на краищата те се оприличават на нещо и се разделят, без да се ползват от думите и опитностите, които са си разменили. Всеки оприличава своя близък на нещо, което някога е чул, видял или знаел.

Човек трябва да бъде досетлив, да разбира Живота, иначе Природата го прекарва през страдания, които обработват сърцето му и развиват неговия ум; страданията подготвят хората да разбират Новия живот, който носи новите идеи в света. Само така човек вижда, че между физическия, Духовния и Божественния свят съществува тясна, непреривна връзка; те представляват части на едно Велико Цяло - Великият Целокупен живот.

9 септември, 1927 г., Русе

Спомени на Олга Блажева

ПЪРВА СРЕЩА С УЧИТЕЛЯ

Чувам от приятелки, че в София има голям духовен Учител - Петър Дънов, и правя опит, експеримент, да се уверя в истината.

В навечерието на младежкия събор за пръв път стъпвам на „Опълченска“ 66. Сядам на пейка на двора и мислено задавам въпроса: „Ако си ти Великият Учител, за когото копнеят човешките души - то изяви ми се! Дай ми отговор!“.

В този момент вратата над стълбите се отваря, излиза сестра Василка и предава думите на Учителя: „Сестра Олга може да присъства, рекох, на събора!“ (Отначало присъствието на съборите на Братството е било само с определени покани.) Учудих се откъде знае името ми. След това и Той излезе и ме покани да остана.

На другия ден Учителя ми направи паси. „Протегнете си ръцете“ - насочи своите и духна. Каква лекота! Искал е да ме очисти от напрежението. Тогава за пръв път почувствах каква духовна сила има Учителя. Какво благородство от Негова страна! Той не може да не е виждал, че аз все още се съмнявам...

СРЕЩА С ВЪЛЦИ

Един от най-знаменателните случаи в моя живот е този с вълците. В Тракиец, в селската кооперация, хазяинът ми, в спор със селяните, казва: „Тя е вегетарианка, ама я да я срещнат вълците - няма ли да стреля!“ (Говореше се за нападения на изгладнели вълци.)

И така се случва, че тръгваме с Минко - мой ученик, и майка му. По пътя между Тракиец и Хасково спираме край чешмичка. Беше края на зимата. Имаше мъгла. „Това какво е?“ - питам аз. „Въх, Божкеле, вълци! Разкъсани сме!“ - извика майката. Два вълка излизат от горичката. Минко са хваща за коленете ми. Единият се спуща. Аз с последни сили извиквам: „Господи!“ Изглежда, че съм се излъчила, като че ли се повдигнах от земята. Това беше моят куршум... Вълкът спира на два метра разстояние. После и другият. Мълчат, гледат. Как ме гледаха вълците! Не мигат! Като че ли сме изпратени да решим една задача на живота: те - за нападение, ние - за защита...

„Господи, щом можа да ги спреш, Ти ще ни и спасиш!“ Те виждат нещо... Може би светлина, някаква червена светлина, явена им отгоре. Вълкът до мене се обърна и тръгна, свърна към гората, после и другият, като си извърташе главата.

Минко рече разплакан: „Мале, видиш ли, госпоицата като не яде месо, вълците не ни разкъсаха!“ „Така, сине, така, мама...“. Детето разрешава спора на възрастните в кооперацията: някаква червена светлина ги е спряла. След това разбрах, че ангелите работят с цветна светлина. Това е една от най-големите ми опитности, че и звярът пред Божествената сила се прекланя!

Селяните към хазяина: „Учителката я срещнали вълци“. А той: „Учителката е една!“ „Олга е Господ!“ - казваше жена му Госпа. След години тя отишла при Учителя.

Много чудеса са ставали на света, но малко светли съзнания е имало, които да разбират Божия промисъл и въздействие!

По-късно, когато преподавам в клас библийска притча и питам учениците си кое е най-голямото богатство, което ни е подарил нашият Небесен Баща, Минко вдига ръка и казва бавно: „Най-голямото богатство, което ни е подарил нашият Небесен Баща, е Животът!“ Щях да се разплача. Въздържах се. Минко стана вегетарианец.

След години, срещам го вече 30-годишен. „Какво правиш, Минко?“ - питам. „Госпожице, докато слушах вас и живеех по вашите съвети - нищо лошо, но после...“ Просял месо, впуснал се в материални работи, строил къщи, осигурявал поколение и пр. Сега вече бил болен и болестта му е усложнена... Той заболява в тая възраст, когато разсъдъкът му трябва да работи с Божествено разбиране. След време почина.

Много ми е жал за Минко. Защо? Защото не използва срещата си с мене. Ако я беше използвал, той щеше да стане целител.

Като спасен, човек трябва да знае как да живее. Има причини, по които човешкият живот се продължава, има и по които се скъсява.

В МЪРЧАЕВО

По време на бомбардировките Учителя се премести в Мърчаево. В началото на учебната 1944 година решавам да отида при Него. „И да ме уволнят - трябва да отида!“ Тази среща трябва да се състои - трябва да я реализирам!“

Как се зарадва Учителя, като ме видя! „А, дойдохте ли, вие дойдохте!“ И после, като изпращаше всички друпи: „Вие, рекох, останете... Идете се разходете към изворчето“. Една сестра се обажда: „Олга е с нашата група“. А Той: „Вие останете“.

Три пъти се връща да му целувам ръка: „Какво значи това, Учителю?“ „Тази е последната ни среща на Земята“ - чувам глас отгоре.

След това дойде да ме изпрати като истински баща. Осигури ми и връщане с бричка.

Петнадесет минути след пристигането ми в града идат да ме търсят от училище. Всичко мина благополучно. Учителя към мен имаше отношение - изключително благоволение!

Най-голямото щастие в този ми живот е срещата ми с Учителя! Най-голямото щастие! Да срещнеш Великия Учител и да Го познаеш - в това се състои истинската срещашастие!

Светлина от Хасково

Казват, че съботата е ден за Бога, а кой ли е денят от седмицата, определен за Богородица? В ранния съботен предобед навлизахме по главния път от София в Хасково. Високо над пътя има огромен надпис, поздрав за пристигащите: „Добре дошли в града на Богородица!“. Въздъхнах с облекчение - може и да не знам кой е денят, но вече знаех кой е градът на жената, определена да разкрие на хората Божията Любов. И каква вяра е имала тази жена, за да има сили да промълви, че Бог е Любов. А нашата вяра какви ли измерения има и дали поне малко е сравнима с тази на Божията майка... Мислех си и друго: защо пък точно Хасково претендира на толкова висок глас, че е градът на святата жена. Огромен паметник на майка с дете може да издигне всяка по-голяма християнска общност. Да, може, но не го прави, а защо точно в Хасково това е направено, и то на хълма, близо до националното ни знаме... не знаех.

Тази съботна сутрин бях станал рано, доста рано, преди Слънцето да изгрее - беше още тъмно, но видях зелената светлинка на такси, магнах с ръка и след няколко разменени реплики с водача потеглихме в посока „Бялата къща“ в София. Група братя и сестри щяхме да пътуваме с автобус до Хасково. Водачът се интересува защо отиваме. Разказах му, че там е живяла святая жена, която е успявала и в „най-тъмните“ времена на миналия век да „запалва малкото си кандилце“ и да предава от него светлина на хората,

които идвали при нея. Казвала се е Олга Блажева и е била учителка. Днес тези хора ни събират в града, в който е живяла, за да ни разкажат за нея и да ни „предадат“ светлината, която са запазили. „И кога е живяла?“ - попита момчето от таксито. Отговорих му: „До към 80-те години“. Не знаех точната година, в която сестра Олга Блажева е станала жител на невидимия свят... Жител на невидимия свят е всеки човек, тръгнал към отвъдното.

„Преди две години на днешната дата, 27 октомври - казах на момчето, - бях „тръгнал“ да ставам жител на невидимия свят - претърпахме със съпругата ми тежка автомобилна катастрофа. Голям тежък камион ни удари и смачка автомобила ни отзад. Разследващият полицай не вярваше, че сме останали живи. Беше написал в протокола, че камионът спрял от една папка. Отзад в колата имаше една папка, при удара камионът бе огънал цялата задна част на автомобила ни, стигнал до нашите предни седалки, но бе спрял от тази папка. В нея „случайно“ бе поставен лист с „Добрата молитва“, дадена от Учителя. Знаех, че „Добрата молитва“ е пропуск и с нея може да преминеш навсякъде, но не знаех, че може да те върне от невидимия свят. Ние бяхме спасени от

„Добрата молитва“ на Учителя.

Замълчах и след малко казах: „Олга Блажева също е била спасена при тежка операция и върната да продължи живота си на Земята. В книгата, която наскоро издадох за нея: „Олга Блажева - Блажена и благословена“, силно впечатление ми направиха думите й: „Като спасен, човек трябва да знае как да живее“. Затова днес отивам в Хасково - за да разбера как тя е живяла“.

Сега, когато пиша тези редове, си мисля, че успях да разбера. И затова искам да благодаря на организаторите на

ния път на Олга.

Рано сутринта, докато чакахме автобуса, с който щяхме да пътуваме за Хасково, пред входа на „Градината на Учителя“ видях паркиран автомобил, погледнах неговия регистрационен номер - на табелата бе изписано: С6886ХС. „Случайно“ съвпадение между цифрите на автомобила и датата на Преображение, когато Олга Блажева си заминава от този свят в град Хасково. Но никак не е случайно това, с какви думи се е обърнал към присъстващите свещеникът Иван, покрусен, разтърсен от загубата при заминаването на Олга

Срещата започна със сърдечното „добре дошли“ от домакините, които сякаш се страхуваха дали ще стигнат столовете за многобройните гости и през цялото време стояха прави. Но мисля, че е по-точно да се каже, че стояха прави в памет на сестра Олга, а тя го е заслужила. Разбрах това от емоционалния разказ на брат Георги, от едва сдържаните сълзи при бликащите от сърцето на брат Иван спомени за Олга, от стегнатия академичен изказ в словото на брат Петър; от трепета, с който сестра Мария и сестра Ангелинка прочетоха редове от нейното творчество; от песните на хор „Евера“, които излъчваха невероятна нежност и вълнение. Видях и един щастлив цигулар, брат Богумил, който свиреше от сърце - за нас и за Олга, и се радваше, когато Слънцето огря залата при започването на концерта. Помислих: да, тази жена действително е била със светлината, която е успяла да предаде на хора-

та. И как се е молила тя за тези хора: „Господи! Помогни ни да преодолеем препятствията по пътя към Твоя светъл път!“.

С молитва към Бога и с огромно желание да помогне, учителката Олга се е срещала с много хора. Особено внимание е обръщала тя на духовното повдигане на жената. Знаела е, че духовно повдигнати майки могат да отгледат деца, обгърнати от Любовта, а плодът на

Любовта е доброто. Къщичката й, близо до парка на Хасково, е била нейната „катедра“, както е обичала да казва. Тук тя упорито е работила, за да осъществи своята мисия.

След срещата в арт галерия „Модулор“, продължила до късния следобед, ни остана време да отидем до къщата на Олга - при парка „Ямача“, улица „Слънчев бряг“ №12. В двора й има един стар, поокастрен от годишен орех. Той стои, но сякаш се мъчи да прескочи оградата, ръкомаха с вятъра и протяга „своите ръце“ към Ямача. Помислих си: „Сигурно не харесва новите стопани, които се грижат за къщата, тъгува за своята учителка и още търси с очи нейната „катедра“. Заставах под дървото, навдох се и вдигнах от земята един паднал орех - беше бял... като сълза. Обърнах се назад, за да го покажа на братята... и тогава видях в далечината на хълма светлата статуя на Богородица с младенеца, символ на града. Спомних си думите на Олга Блажева: „Истинската религия на жената е да внесе Любовта в живота. Тя е, за да проповядва Любовта.“

От Словото на Петър Дънов - Учителя знаем, че проява на Божията Любов е Светлината. Светлина, която е блажената и благословена Олга Блажева, неговата най-добра ученичка, преминала смирено през страдания и тихо изпълнила волята на Бога в Хасково. Затова и Хасково с право се нарича „градът на Богородица“ - символ на жена, изпълнила волята на Бога.

27 октомври, 2012 г.
Михаил Киримидчиев

представянето на книгата в лицето на брат Иван Минков, на братята и сестрите, които разказаха своите спомени за живота си с тази свята жена. Исках да благодаря и на брат Иван Михайлов, че е успял да съхрани светлината от малкото кандилце на Олга Блажева и да я предаде на нас. Вече знам и откога я пази тази светлина брат Иван - от 6 август 1986 година, когато това кандилце загасва с края на зем-

Блажева в отвъдния свят: „Сега разбрахте ли кого изпращаме днес? - Апогея на християнството!“. Както и нищо случайно нямаше в проведената среща в град Хасково на 27.10.2012 г. от 11 часа, в арт галерията „Модулор“ на ул. „Оборище“ №35, на която бе представена книгата „Олга Блажева - Блажена и благословена“, съставители: Магда Петрова, д-р Недялка Христонова, Димитър Петров и Иван Минков.

Из книгата „Олга Блажева - Блажена и Благословена“

РАЗМИСЛИ

Що е Учител?

Най-високият вътрешен и външен ръководител!

Учителят е нещо Велико, нещо непостижимо!

Беседите на Учителя не се научават, а се изучават. Не е въпрос на памет, а на разбиране. Методът на Учителя не е форма, а същност и съдържание. Разумното Слово се възплачва в живот.

Божественото учение не е за настроение, а за изправление и новородение. Човешката воля да се постави в съгласие с Божествената за спасение, избавление.

Да видиш Учителя и да Го познаеш, да видиш Бога като Учител! Човек трябва да извиси понятието си за Бога!

Най-високият връх е благоговението - когато човек разбере, че над всичко е БОГ! Господи, да се реализира

Твоят план за всяка призвана човешка душа.

Майката Природа

Има ли по-любяща майка от Майката Природа, в която е скрита жива сила и хората я наричат Сила Божия? Човек трябва да изучава тази велика жива сила и да изпълнява нейните закони! Законите на Природата са истинската власт! Който мисли за възвишените сили на Природата, той е набожен; над които сили най-великата се нарича Любов! Противната сила, която руши, разрушава Живота - едни я наричат зло, други дявол и пр. Значи има творчески, съграждащи и разрушителни сили. Ако човек се учи добре, ще се пази от разрушителните сили и ще бъде в хармония със съграждащите. С положителните сили ще имаш добри послед-

ствия, ако изпълняваш техния закон, който е закон на великата сила в Живота. Самият Живот е една велика сила, която се поддържа с нейните сили.

Малък е атомът, но той крие устройството на цялата Вселена! Мисълта е продукт на един истински контакт с

Природата и Живота! Да познаваш Природата като църква! Да познаваш Природата като училище! Природата - тяло на Бога! Природата - храм на Бога! Всяко съприкосновение с нея, с Реалността, се нарича щастие! Слънцето, ветрецът как галят!...

Да намери човек Любовта - това значи да се движи по линията на своето най-правилно изявление. А това е най-сложна и трудна задача. Ето защо мнозина я търсят - малцина я намират! Мнозина се увличат - малцина обичат! На Любовта ходят - туй е то възходът!

Истинската религия на жената е да внесе Любовта в живота. Тя е, за да проповядва Любовта! Обичта трябва да се превърне в сила, особено когато трябва да се решават въпроси. Тя е чувство, което трябва да подтикне към правилно, благородно действие. Отсъствието на милост е най-страшният порок! Милосърдието се изразява в най-красиво отношение. Обаче милост без святост прави погрешки! Милостта трябва да бъде и свята!

Когато човек има мъчнотия, най-напред да освети хора, които му мислят доброто. И в закона на помощта трябва да има равенство. Да помагаш на този, който ще излъчи съответно чувство на благодарност. Благ - дар, благо, което струва много повече от всяка пара! Благодарността е чувство, което има непреривно отношение към Бога. Благодарността съдържа най-вкусното духовно благо! Благодаря - дарявам най-сладък дар! Дарявам от благо, което съм получил от Бога! Внасяш това благо в банката. Това е осигуровъчната банка. Капиталът е доброто! Колкото повече „благодаря“ си получил, толкова повече капитал имаш в банката.

продължава на стр. 8

Нова братска песен

КОНЦЕРТ В ПЛОВДИВ

През месец юли 2012 г. Издателство „Бяло Братство“ издаде песенните сборници „Божествена симфония“ - песни на Жела Николова, и „Един живот с песен“ - песни на Марин Камбуров. По този повод на 13.10.2012 г. в концертната зала на Музикалното училище „Добрин Петков“ в Пловдив се състоя песенен концерт, на който бяха представени част от творбите на двамата автори. За два часа пловдивската публика бе пренесена в един вълшебен свят на хармония и красота, далече от шума на ежедневието.

В първата част на концерта пловдивският хор „Дъга“ представи песни на Жела Николова. Ето какво казва ръководителката на хора Надежда Табакова за песните на Жела: „Раждат се спонтанно и неусетно. Дошли от един по-висш, неземан свят, те са откровен изказ на нейната душа да изяви непреходното, Божественото. И

така ден след ден - в продължение на десетина години - до днес, когато песните й вече надхвърлят 300. Те са един необятен свят от народни мотиви, окултни природни картини, молитвени откровения. Запяват се лесно и непринудено, носейки силен емоционален импулс, пречистват и зареждат“. А ето какво казва и Жела за себе си: „Най-хубавото, което ми се е случило в този живот, е свързано с Учението на Учителя. В не-

го открих новото схващане за Любовта, за връзката с Природата, за сродните души и радостта от това да живеем и творим заедно. Преоткрих себе си в един по-красив свят на разбирателство, хармония, вдъхновение, но също така открих, че човек сам е творец на своята съдба чрез правилни мисли, добри чувства и постъпки... и много песни“.

И наистина песните на Жела зареждат със свежест, с много жизнерадос-

тни чувства и оптимизъм душите на слушателите.

Втората част на концерта бе посветена на Марин Камбуров. Макар че е живял и творил през миналия век, неговите песни са актуални и днес. Ето текста на една малка песен, която може да бъде мото на неговия живот:

*Докато дишам - живея,
докато живея - ще пея,
а като пея, аз ще мога
добре да служа на Бога.*

Песните на Марин Камбуров бяха представени от Добринка Ставрева, Радослав Николов, Ана Каралашева, Иво Бонев, хор „Дъга“ с ръководител Надежда Табакова и семейството на автора: Стефка Делкинова - дъщеря, Бояна Андреева - внучка, и Даниела Делкинова - правнучка.

Концертът завърши с общо изпълнение на песента „Братство, единство“.

Стефка Делкинова

„Един живот с песен“

КОНЦЕРТ ОТ ТВОРБИ НА МАРИН КАМБУРОВ В СОФИЯ

На 6.10.2012 г. в читалищния салон на ул. „Чехов“ се състоя песенен концерт с творби на Марин Камбуров, посветен на 110 г. от рождението му. Беше представен и излезлият през тази година от Издателство „Бяло Братство“ сборник с неговия песни.

Марин Камбуров е ученик от второто поколение ученици на Учителя Петър Дънов. Негови-

песни - послания към слушателите. Посланията са житейски мъдрости, философски прозрения, от които всеки може да намери нещо за себе си.

В концерта участваха приятели - почитатели на песните на Марин Камбуров: Добринка Ставрева, Петър Ганев, вокална група от Сливен с ръководител Благовеста Кирилова; хор „Дъга“ от

те родители Стефан и Екатерина Камбурови от Стара Загора се запознават с Учителя и стават негови последователи през 1909 г., когато Марин е още невръстно дете. Той израства и оформя своя мироглед и укрепва духовно в светлината на идеите на Бяло Братство, които Учителя започва да разпространява в България в началото на 20-и век.

Песните на Марин Камбуров са вдъхновени от Словото на Учителя. Тематиката им е разнообразна, но основно се очертават няколко направления: песни за Бога, песни, посветени на Учителя, песни молитви, песни за Природата,

Пловдив с ръководител Надежда Табакова; Вряра Блажева - студентка от Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“, специалност „Народно пеене“; Иво Бонев - музикален редактор на песенния сборник „Един живот с песен“; семейството на автора: Стефка Делкинова - дъщеря, Бояна Андреева - внучка, и Даниела Делкинова - правнучка.

Концертът завърши с песента „Братство, единство“, изпълнена вдъхновено от всички участници в концерта и от публиката. Атмосферата на братство и сърдечност достави радост на всички.

Стефка Делкинова

Дъга във Виена

Мили приятели, искаме да споделим с вас впечатленията си от гостуването на нашата пловдивска вокална група „Дъга“ при братската общност във Виена.

Поканата на виенската група към нас да изнесем концерт ни вдъхнови да работим упорито. В подготовката ни взеха участие и много наши приятели от Пловдив: Живко Стоилов, Фани Мишева, Светла Балтова, Любомир Хаджийски и др.

Концертът се състоя в Kaisersaal, Klavier Galerie на 20.10.2012 г. от 18.00 часа. Програмата включваше: първата част - песни на Жела Николова; втора - песни на Учителя, изпълнени на пиано и флейта от Надя Табакова, Йорданка Хаджийска и от вокална група „Дъга“. Включена бе и мултимедийна прожекция със снимки от Родопите, Рила, Пловдив, архивни кадри. Прочетоха се мисли от Учителя и кратко съдържание на песните в превод на немски. Двугласът на всички

ки песни (някои - за три гласа) бе направен от Надя Табакова и Йорданка Хаджийска. Залата беше украсена с авторските картини на Николина Налбантова, живееща в Германия и пристигнала във Виена специално за събитието. Публиката беше почти непозната за нас, но когато започнахме да пеем, виждахме грейналите лица на всички присъстващи, които с аплодисментите и живата си реакция ни вдъхнаха увереност. Особено вълнуващ бе моментът, когато ед-

на сестра от публиката спонтанно стана и започна да играе ръченица. Това стои различията ни по националност, език и възраст.

Концертът продължи два часа, но след приключването на официалната част публиката запя заедно с нас, повтаряйки някои от песните, които се възприемат много лесно: „Орфей“ на Жела Николова, „Божествена любов“ на Ваня Рангелова и др. Дълго време не можехме да се разделим. А децата, при-

съствали на концерта, които много ни се радваха, с интерес разглеждаха шапелите ни и розите, разцъфтели върху белите рокли в цветовете на дъгата. Всички присъстващи получиха списания, книги, дискове, които групата ни беше приготвила специално за тях.

На другия ден в къщата, където бяхме настанени, се проведе среща с виенската братска група, изиграха се някои детайли от упражненията на Паневритмията под ръководството на д-р Светла Балтова, след което тя изнесе лекция по астрология на български и немски език. После всички заедно, като практическо приложение на лекцията, направихме тестове за четирите елемента: земя, вода, въздух и огън. Дълго време след това се разкожахме с приятелите от виенската група. И на тях, и на децата им, с които също се бяхме сприятелили, им беше трудно да се разделят с нас.

Вокална група „Дъга“

За братските концерти

Поредният концерт с музиката на Учителя, организиран в Плевен на 10 ноември 2012 г., се състоя в художествената галерия „Светлин Русев“. Участваха: Радостина Няголова - пиано, Йоана Стратева и Виделин Джебев - цигулка. Преживяното по време на този концерт ме наведе към размисли за това какъв ефект имат подобни наши

инициативи: Хармоничните вибрации от музиката по време на концерта първо ограждат съответния град за дълго време. От Учителя знаем, че този род вибрации са с най-голяма дължина на вълната, т.е. те проникват навсякъде и внасят светлина, мир, хармония надалеч от мястото, където се провежда концертът. Това въздейства върху големи

групи от хора, хармонизира ги и ги повдига. Според мен този процес продължава дълго време след концерта. Но най-голям е ефектът върху присъстващите, защото те носят дълго време в себе си красивия, вдъхновяващ спомен от изживяното, от споделеното душевно богатство между душите им и душата на музикантите. Всичко това ги сти-

мутира да са по-добри във всичко. Подобен е и ефектът от нашите молитви, от Паневритмията, от изучаването на Словото.

Затова, мили братя и сестри, нека със словото, мисълта и делото си да изпълним България с любов и светлина, и така да допринесем делото на Учителя да възтържествува.

Димитър Първанов

Концерт в Деня на народните будители

На 1 ноември 2012 г. - Ден на народните будители, в София, в художествената галерия на „Шипка“ 6, където бяха изложени картините на участниците в конкурса „Цветните лъчи на Светлината“, имаше прекрасен концерт с участието на Йоана Стратева и Виделин Джебев - цигулка, Радостина Няго-

лова - пиано, Мария Петкова - флейта. Сред картините и хармоничната атмосфера, създадена се от музиката на Учителя, Надежда Кутева, дъщеря на Филип Кутев и носител на първа награда на конкурса, силно развълнувана след концерта, каза, че ще предложи това да стане ежегоден конкурс.

Посланици на Светлината

С концерти, посветени на пролетта, на „Завета на цветните лъчи на Светлината“, с музика на Учителя, през 2012 година ни зарадваха нашите приятели Теменужка и Георги Стойчеви. Цигулката на Георги и виолата на Теменужка бяха за нас като посланици на Светлината. Изнесените от тях тринайсет концерта през тази година оставиха в нас зрънце съвършенство от дъгата и цвят от пролет, обещаваща плодове... Затова от името на многобройните слу-

шатели на концертите ви в градовете София, Пловдив, Бургас, Казанлък, Стара Загора, Русе, Габрово и Свищов, на братна ни зарадваха нашите приятели Теменужка и Георги Стойчеви. Цигулката на Георги и виолата на Теменужка бяха за нас като посланици на Светлината. Изнесените от тях тринайсет концерта през тази година оставиха в нас зрънце съвършенство от дъгата и цвят от пролет, обещаваща плодове... Затова от името на многобройните слу-

От екипа на вестник „Братски живот“

Докосване до една по-красива реалност

На 6 и 7 октомври в Габрово беше организирана изложба с картини на Борис Георгиев. При откриването на изложбата бе изнесена лекция от теолога Константин Златев за живота

на фотографа-художник Тошко Мартинов беше като водопад от светлина, преливащ в нюансите на дъгата. Сърдечни благодарности на Нина Бойчева и на Маргарита Желязкова от

и делото на този велик художник. На 7 октомври, пред повече от 120 души, в изложбената зала се проведе пред обществеността на града и концерт, посветен на „Завета на цветните лъчи на Светлината“, с музика на Учителя и в изпълнение на Теменужка и Георги Стойчеви. След това Константин Златев говори за силата и значението на „Завета на Светлината“. Към всичко това и мултимедията с красивите снимки

Казанлък за споделеното слово, разкриващо великото тайнство на лъчите на Светлината. Всичко това беше в унисон с музиката, съответстваща на цветовете, и със съвършените картини на Борис Георгиев, излъчващи надежда, светлина и дух. През цялото време имахме усещането за докосване до една друга реалност - по-ефирна, по-красива и вдъхновяваща със своята хармония и съвършенство.

Концерти „Песни за Любовта“

На 22 и 23 септември 2012 г. в Русе и в Шумен брат Симеон Симеонов от Стара Загора изнесе концерти под надслов „Песни за Любовта“. В програмата им бяха включени песни от световната и от българската класика, но

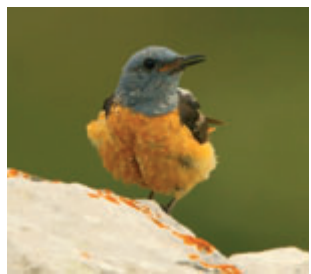
музиката на Учителя беше идейният център и на двата концерта. Красивият глас на тенора, неговото дълбокото изживяване и добрият му художествен израз донесоха на публиката истинска душевна радост и вдъхновение.

За птиците и хората

На Рила се срещат чудесни екземпляри - някои от тях са хора. Но нека сега поговорим за крилатите ни събратя. От 20 години наблюдавам като любител птиците в района на Седемте езера. С някои приятели напоследък обсъждахме видяното и реших да го споделя и с читателите на вестника.

„Я виж, врабче!“ - е често чувано възклицание в лагера. Всъщност тук врабчетата не се срещат. Птичката, която толкова прилича на врабче, е **сивогушата завирушка** - кафеникава, с черни пръски. Ключът ѝ е доста по-фин от този на врабчетата. Тя напълно отговаря на името си - завиру се между клековете и палатките, като преглежда всеки сантиметър от територията си за хранителни остатъци. Трошиците са добър дар за нея!

Много разпространена е и **домашната червеноопашка** - когато литне, красивата ѝ ръждивооранжева опашка се вижда най-добре, контрастирайки със сиво-черното ѝ тяло. Докато стои върху някоя скала или подскача по нея, тя има навика да тръска опашката си. Има още една забележителна птица с пламтяща опашка - **пъстрият скален дрозд**,

който е по-голям от червеноопашката, но е рядко срещан. Крилата му са по-широки и мощни, а мъжкият е особено красив със синята си глава и гръб и също така пламтящите си гърди.

Други птици, които като червеноопашките потрепват кокетно с издължените си красиви опашки, са горската и планинската бърбрия, но техните тела са потопчести. Ако видите отблизо **планинска бърбрия**, ще се възхитите на розовината по гърдите ѝ и на сивкавата ѝ главица с тъничка човчица. Бърбриците се събират в големи ята - край хижа „Мусала“ наблюдавах поне стотици екземпляра, смело щъкащи между хората, като опитомени. **Горската бърбрия** е по-скромна в оперението си - кафеникава, с повече пръски (чертички) по тялото си. И да - те наистина много бърборят! Струва си да вникнем в говора им и да се заразим от винаги доброто им настроение.

Преди години край хижата при Второто езеро наблюдавах **бяла стърчиопашка** - красива сивкаво-бяла птица с

голямо черно петно на гушката и гърдите. Тя също потрепва непрекъснато с дългата си опашка. На руски език тази птица, която обича водоемите, носи звучното наименование „трясогузка“. Но явно белите стърчиопашки са слезли по-надолу, където е обичайното им местообитание, защото в следващите години не ги видях. По-често от тях на тази надморска височина се среща **планинската стърчиопашка**, която е със стройно тяло, жълто коремче и сивкав гръб.

Обикновеното конопарче прилича по

формата на тялото си на врабче, но е със сива глава и червено чело и гърди. То е голям актьор - обича да каца върху хвойната, като се остава спокойно да го разглеждаш, въртейки главичката си на различни страни.

Една странна птица, която доскоро се провираще между клековете в лагера и ходеше като гълъб по пътеките, е **белогушият дрозд**. Той е с

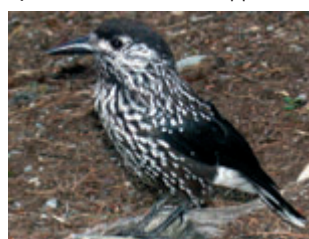

големината на кос, но мъжкият е с красив бял нагръдник с формата на полумесец. С това свое красиво огърлие той прилича на принц! Но вероятно посещенията на лисицата в лагера са причина да си потърси друго царство (надявам се, временно).

Забележителни са и врановите птици, които често огласяят лагера с кръсците си. **Сойката** е определяна като глашатай информатор сред горските птици - щом забележи пришълци в планината, тя изкрещява на всички за опасността. Красива е сойката - кафеникава, с характерното синьо-бяло петно на крилата си, но ние я познаваме и като градска птица. В София беше разкъсала чувал с орехи на терасата ни, а когато, по настояване на родителите ми, го прибрахме, започна да донася жълди. Явно беше харесала терасата ни за свой склад!

Но само в планината можем да се срещнем с невероятната посестрица на сойката - **сокери-**

цата. Когато я видях за

първ път, се влюбих в нея. Беше преди години, в началото на кариерата ми на орнитолог любител, до хотела в Мальовица. Тя стоеше в снега - с тъмно тяло, цялото напръскано с едри бели капки, и също ме изучаваше. Не можех да повярвам, че съществува толкова красива птица! Разбира се, и най-дълбоките любовни чувства ще претърпят сериозна криза, щом чуеш гласа на сокерицата - креслив, дрезгав и гръмогласен като на повечето вранови птици. Моята любов обаче издържа на това изпитание. Всичко мога да простя на сокерицата! Но едва ли ще се съгласи с мен сестра Лариса от Русия, която преди години разказа как оставила само за минута сребристия си часовник на камъка, докато се измие. Чувайки странно пърпорене, се обърнала и видяла нашата крадлива красавица да го отнася в човката си. С колко ли блестящи украшения са пълни гнездата на врановите птици?

В рилското небе често можем да видим най-едра от семейство **Вранови-гарванът**. Той е два пъти по-голям от сокерицата и сойката, бляскаво черен, с огромен клон. Лети величествено, като често издава и в полет характерния звук „кро-кро“, с който сякаш ни приветства от висините и ни вика при себе си. Превъзходен летец, той обича компанията на себеподобните си. Ако имате удоволствието да видите как гарваните си играят във въздуха, закачайки се с партньорите си или пък гонейки соколите, ще ви се прииска да станете пилоти! Те се вкопчват с ноктите си един друг в полет, като се случва за няколко мига гарванът да лети по гръб! Не съм чула никога от тях да е катастрофален...

Помогнете ми да определим най-красивата вранова птица! Изборът ще стане още по-труден, когато ви разкажа за хайдушките гарги. Веднъж над връх Орловец небето се замрежи от стотици **жълтоклюни хайдушки гарги**! В района на Седемте езера съм виждала не повече от двайсетина, предимно над Близнаците и езерото на Съзерцанието. Тялото им е лъщящо черно, макар че в полет понякога сивее (когато светлината прониква през крилата на птицата). Няма как да сбъркате хайдушките гарги с другите вранови птици по следните причини: първо, заради яркочълтия им клон (с който напомнят

за коса), както и заради яркочервените им крака. Второ и най-важно - те издават много по-мелодични звуци от другите вранови птици. Когато си подсвиркват в полет, ушите ми остават напълно доволни. Една от друга по-красиви и впечатляващи са рилските вранови птици! Редно е да кажа, че много по-рядка от жълтоклюната хайдушка гарга е червеноклюната ѝ братовчедка. Тя е с по-дълга човка и тяло.

Едва ли има любител на небето, облаците и съзерцанието, който да не е забелязал още един от владетелите на въздуха - майстора на реещия полет - **сокола керкенец**, наричан още **обикновена ветрушка**. (Той е кафеникав, със сива глава и опашка, а краищата на крилата му са черни. Но това е, ако го наблюдавате отгоре. Отдолу тялото му е почти бяло, с чертички по него. Женската отгоре е изцяло кафеникава.) Когато движещият се хоризонтално въздушен поток (т.е. вятърът), срещне вертикално препятствие (напр. склон, хълм, стръмен бряг на езеро, големи скали), той се удря в тях и се изкачва нагоре. Така се създава подемна сила, от която се възползват майсторите на склоновото реење. Ветрушката е сред тях и е забележителна с това, че когато вятърът е достатъчно силен, може да зависва на едно място във въздуха! Веднъж над връх Малък Кабул над мен в продължение на три-четири минути застана като за снимка новият ми възлюбен - соколът. Успях да извадя фотоапарата си и да го снимам от два-три метра, точно над главата ми. Управляваше полета (по-точно - стоенето си във въздуха), само с перата на опашката, които се накланяха наляво и надясно в зависимост от струята на вятъра. За жалост, от вълнение бях пропуснала да махна капачката на обектива си...

Доста трудни за определяне са орлите - виждала съм да прелитат единични екземпляри над Паневритмията над езерото на Чистотата. Те се различават от сокола и врановите птици по големината, цвета и профила на тялото си.

Веднъж един приятел доста ме затрудни, като ми каза, че е наблюдавал сиво птиче с опашка като цигара... Кое ли е то? По-късно разбрах, че става дума за **сивото конопарче**. Но опашката му прилича не на една, а на две цигари с филтъри и черна линия между тях...

продължава на стр. 6

Синята истина

Искам да ви разкажа една опитност, свързана със синия цвят и водата.

От „Завета на цветните лъчи на Светлината“, даден ни от Учителя, знаем, че „само синята красна може да ни даде понятие за Истината“. А водата - от едната капка до синята шир на един язовир, на едно море или на океана, ни дава представа за безкрайността на Всемира и за стаената мъдрост в него. Водата и синият цвят говорят. Но трябва да имаме сетивата на Учителя, за да разбираме този език.

Пътувам сутрин в автобус №120 към Витоша. Имам си „мое“ място - последната единична седалка, но тази сутрин мястото бе заето. Седнах до прозореца отдалечно, при двойните седалки, и извадих том с беседи на Учителя. Жената до мен си сложи очилата и прочете заглавието. Казах ѝ, че в това Слово има съвпадения с живота ни, които са ме смаявали - то е както с Библията. Разменихме още няколко думи и се зачетох. И ето че след малко се появи отговор на мой въпрос. Той беше свързан със страданието на едно момченце - Богомил, и това е първата история на „игра с водата“. Разказана ми е в част от едно писмо, което получих през миналата година:

„...Главни действащи лица са две дечица - момиченце и момченце. Тя се казва Райна и е на 5 годинки, с нежно изписано личице, с красиви големи пъстри очи, с дълги руси къдрици, с малко чипо носле. Той се казва Богомил и е на 6 годинки - с руса глава и прекрасни СИНИ очи, с топла и лъчезарна усмивка и доброта, бликаща от цялото му същество. Боги пее много и изключително вярно за възрастта си. Голяма част от всяко лято той прекарва край язовир Искър, където се и срещнахме. Щом се видяха, двете деца веднага се харесаха и цял ден бяха неразделни. Привечер отидохме до близкия залив да се поразходим. Всичко притихваше, водата беше застинала като огледало, Луната тъкмо се показваше зад хоризонта - пълна и голяма, обещаваща прекрасна гледка на лунната пътека, окупана в злато и светлина. Спомних си как като деца правехме „жабчета“ по спокойната водна повърхност и показвахме това на децата. Те бяха силно впечатлени от подскочащото по водата камъче и веднага започнаха с опитите. Скоро Боги успя и камъчето се задържаше все по-дълго над водата. Райна хвърляше слабо и неправил-

но. Направи доста опити, но все не се получаваше. Разочаровано от неуспеха си, детето се натъжи, седна на един камък и наведе глава. Уверенията ми, че с повече опити скоро ще се научи, не помагаша. Стъмваше се и трябваше да се прибираме. Тръгнахме по пътека. Райна вървеше с наведена глава и продължаваше да мълчи. Тогава Боги отиде до нея, прегърна я нежно, погали я по главичката и ѝ каза: „Не тъжи, Райне, няма значение, че не можеш да правиш „жабчета“. Това изобщо не е важно“. Гледах с изумление това малко дете, събрало в душата си толкова доброта и великодушие... Има деца като Боги и това е важно. То и името му е такова, близко до Бог.

На следващата вечер Боги си поряза ръчичката - стъкло от счупена чаша се заби дълбоко в дланта му. Боги плака много, доста кръв изтече. Ние, възрастните, се суетяхме и помагахме да се почисти и превърже

раната. А Райна се сети, че на Боги точно сега му трябва нещо друго. Тя предложи да пуснем нейния фенер, който тъй много харесваше и грижливо пазеше. Този фенер има плочка, напоена със запалителна течност, която след като се запали, загрива въздуха в обема на фенера и той полита в небето, изрисуван целият със сърца и разнасящ хубави послания по света. Та този фенер пуснахме същата вечер от брега на язовира. Събраха се деца, радваха се и се смяха. А Боги успя да забрави болната ръчичка поне за известно време. Когато покъсно си тръгнахме към София, той вече спеше, преодолял уплахата и болката.“

Това е историята. Дълго след това търсих отговор на въпроса защо се е случило нещастие то с Богомил. Не ми излизаше от главата: „Защо, защо Богомил е пострадал на язовира?“. Мислех си, че тук децата ни дават някакъв урок.

През тази година в своя кореспонденция описах накратко една история от моето детство, но без много-много да се замисля какво наистина

се е случило и защо. Също така и все още не знаех защо Богомил е пострадал на язовира. Ето и втората история на „игра с водата“:

„Веднъж реших да надникна в един кладенец, магнах капака и погледнах водата. Видях, че някой ме гледа отдолу. Засмях се - и той се засмя. Пуснах му едно камъче и той... Не видях какво стана, защото ме дръпнаха от кладенеца и ме удариха - било опасно деца да отварят дълбок кладенец. Не помня да са ме били, но шамара го помня. И не се сърдя - и за издърпаното ухо не се сърдя, а за това, че не разбрах какво искаше да ми каже кладенецът.“

И така до днес, в автобуса. Чрез тези две писма и от Словото на Учителя разбрах какво се е случило в действителност. Може би затова Учителя ни съветва да четем, но също така и да пишем: „Следователно съвременните хора са дошли до такава фаза на живота, че за да излязат от нея, те непременно

трябва да четат Библията, да пишат онова, което са научили. Ако само четат, без да пишат, те нищо няма да научат. Който едновременно чете и пише, само той се учи, само той прониква във вътрешния, в дълбокия смисъл на живота.“

И действително е така: ако не знаех историята с Богомил от едно писмо, ако не бях писал за кладенеца, мислите ми нямаше да търсят в невидимия свят защо е било това страдание и нямаше да запомня прочетеното...

Ето, братя и сестри, какъв отговор прочетох в „мистичния“ автобус сутринта, за която ви разказвам:

Съборни беседи 1927, „Духът на Господа“.

„Това, което ние не виждаме в света, е Бог, Който мисли. Следователно между мисълта на Бога и нашата мисъл трябва да става правилна обмяна. Божията мисъл се изразява в разни форми. Слънцето например е една от формите на Божията мисъл. Луната, звездите също са образи на Божията мисъл. Самият човек, тъй както е сега създаден, в своята целокупност, е образ на

Божията мисъл. Растенията, животните, водата, въздухът, огънят - всичко това са образи на Божията мисъл. Следователно, когато палиш огън, ако разбираш закона, на който той се подчинява, веднага ще влезеш в общение с Божията мисъл. И ако ти палиш огън, дето не трябва, непременно ще пострадеш. Важно нещо за учениците е правилното разбиране и прилагане на законите. Отидеш ли в някоя гора, ти имаш право да запалиш огън само ако имаш нужда да се стоплиш или да си стоплиш вода за пиене, но нямаш право да си играеш с огъня. Когато отидеш при някой чист извор, ти имаш право да пиеш вода или да си полееш върху главата, ако те боли, или да си измиеш ръцете и краката, ако са нечисти, но да си играеш с водата не е позволено. Често някои деца, като се спрат при някой извор, започват да хвърлят камъни във водата. И какво става след това? Често се случват големи нещастия. Водата не обича да я задяват с камъни. Ако искаш да поставиш някой камък във водата, ще вземеш да го измиеш настрана и внимателно, поляка ще го поставиш във водата. Вие трябва да знаете, че водата крие в себе си разумна сила. Някои мислят, че във водата няма разумност? Че нали тя лекува всички недъзи в света? Направете опит да видите какво влияние оказва водата върху организма на някой раздразнен, неразположен човек. По какъв начин? Чрез пиене на гореща вода или чрез миене на тялото с нея.“

Мисля си, че трябва да внимаваме на какви „игри“ учим децата, особено децата със сините очи - тези на Истината. А и трябва да се извиним на водата, че не винаги я разбираме. Както и не разбираме Учителя, че всичко, всичко трябва да се прави с Любов.

По-късно разказах на един приятел за водата и играта на „жабчета“. Той нетърпеливо ме изслуша и ми разказа как е пострадал при такава игра. Хвърляли са парчета фаянсови плочки с една водна площ, застанали един срещу друг на голямо разстояние... Още има белег на крака от тази „игра“...

Често ми се случва, като потвърждение, да разбера, че това, което „виждам“ чрез Словото, е истина... И не се съмнявам, че Словото е Истина, съмнявам се, че не винаги я разбирам.

Михаил
Киримидчиев

За птиците и хората

от стр. 5

Друга сива птица, която обаче прилича на голяма пеперуда, е **скалолазката** - крилата ѝ са червени с бели елипсовидни петна в края им. Тя наистина „лази“ (подхвърча) по скалите, катерейки се с подскоци по тях. Така още по-добре се очертават красивите ѝ крила, с които сякаш се подпира на скалата, разпервайки ги, за да запази равновесие. Забележителен алпинист е скалолазката! Голям късмет е да се запознаеш с нея и с изкуството ѝ.

Преди години трябваше да слеза спешно в града, без възможност да се върна. По пътя за хижа „Рилски езера“ в клековете видях невероятна картина - ято яркочервени птици, като люлеещи се макове или едри рубини те се прескачаха и сякаш ме изпращаха по пътя ми. Приличаха на красиви плодове във високите клекове. Никога повече не видях подобна картина - това бяха **кръсточки**.

Краищата на клюновете им наистина са кръстосани, благодарение на което полесно вадят семената от шишарките. Мъжкият е чер-

вен, като крилата и опашката му са черни, а женската е зеленикава, с черни пръски по гърба. Друго голямо ято, но от **планински чинки**, забелязах да се разхожда и да проучва земята пред хижа „Пионерска“. При подхвъркване се откроява белият им кръст, докато гърдите им са ръждивокафяви. Както и при обикновената чинка, те имат две успоредни бели ивици на крилата.

Не бива да пропускам и **черния сини-**

гер! Той се отличава от другите синигери по това, че тилът и бузи-

те му са бели, въпреки черната му „шапчица“, т.е. главата му е черно-бяла, с неповторима прическа! Ето случай, когато името на птицата съвсем не отговаря на окраската ѝ, защото тялото му е кафеникаво-зелено! Много красива птичка е и **елховата скатия** - жълто-зелена, с черни ивици по опашката и крилата. Прилича на кръстоска между хвъркнала млада зелена шишарка и пеперуда лимонка.

Със сигурност не съм успяла да опиша цялото многообразие на птичия свят в района на езерата, което при това се променя и през годините. Преди време под покрива на хижа „Рилски езера“ гнездеше **черният бързолет**, чиято многобройна колония днес е заменена от **градската лястовица**. Неуморимите лястовички идват да ловуват и в небето над езерата и изчезват също така внезапно, както се появяват.

Какви ли още вълнуващи срещи с владетелите на въздуха ни предстоят? Ако искате да наблюдавате птиците, е важно да спазите следните **правила**:

1) Не говорете, не шумете - най-добре е да сте сам.

2) Не правете резки движения! Ако стоите неподвижно, птиците ви възприемат като част от пейзажа и дори кацат съвсем близо до вас.

3) Седнете неподвижно на някоя скала или над езеро, където няма хора. Тогава реешките се птици могат да минат на една ръка разстояние от вас и да успеете да ги разгледате отвсякъде.

4) Говорете мислено нежно и спокойно на птицата и тя ще ви възнагради, като ви позволи да я наблюдавате. Любовта и молитвата са универсалният език на Вселената!

Дали светът на птиците не е по-чист, по-красив и по-богат от този на хората? Присътете с любов към него и ще разберете!

Росица Иванова,
Карлово

Димитър Георгиев Асенов - Доктора

(16.12.1937 - 8.10.2012)

В братските среди той е известен като Доктора от Пазарджик. Така му викаха и така го знаеха всички участници в рилските лагери след 1990 г. до 2004 г. В първите години на демокрацията, когато лагерът ни все още не беше добре устроен, Доктора беше в силата си и лекуваше, хранеше и подкрепяше нуждаещите се братята и сестри. Той владееше лекарското изкуство и любовно обгрижваше болните, като ги лекуваше и хранеше - хранеше тялото, хранеше и душата с благи думи; стопляше сърцата, просветляваше умовете и затова пред неговата палатка на Рила винаги имаше група от братя и сестри, в по-голямата си част възрастни. Всички те бяха от онова поколение, преминало и издържало на комунистическите репресии - хора тихи и смирени, но с голяма вяра и благоговение пред Учителя и Божественото учение. Доктора беше обединителният център, защото той беше лидерът, в пълния смисъл на думата. Лидерът или водачът по това се различава от останалите, че носи по-голяма част от общия товар.

Доктора беше и отличен готвач. Всеки ден в голямата си тенджерка приготвяше вкусен обяд, на който канеше болни и приятели, канеше и случайно преминаващи. Готвеше преизобилно и проявяваше голяма щедрост. Наред с вкусния обяд, той се проявяваше и като сладкодумен разказвач. Имаше какво да каже - не само от своя богат житейски опит, а и от опитаното и преживяното при работата си със Словото на Учителя. Като лекар винаги беше на поста си и ми казваше поверително, без да го афишира: „Аз съм лекар на Бялото Братство“, но всички знаеха това и към него се обръщаха за помощ. Обслужваше лагера денонощно - винаги се отзоваваше. Носеше един голям кашон с лекарства и билки, много провизии, даже и приготвени от него разни видове плодови сладка, с които също лекуваше. Братският живот му доставяше най-голямата радост. Неслучайно приятелите му го помнеха с винаги доброто му настроение, със състрадателността му и с неговата готовност винаги да помогне. Беше голям доктор, голям готвач и голям разказвач. Такива хора е имало в нашето братство, има ги и ще ги има.

Ето какъв е жизненият път на този обичан наш брат: Димитър Асенов е роден в русенското село Копривец на 16.12.1937 в

семейството на местния свещеник. През 1954 г., след завършване на средното си образование в град Бяла, той отбива военната си служба в Казанлък. Тогава той разбира, че няма право да учи висше образование, защото е син на неблагонадежден за комунистическата власт човек, и се записва във фелдшерското училище в Русе, което завършва с отличие. Предлагат му работа в Русе, но той отказва и отива да работи в Смолянския край. Там отива с надежда да получи добра характеристика и така да може след време да учи медицина. Това е съкровената му мечта и той я следва с голямо постоянство. След

години му разрешават да учи медицина в Пловдив, през което време работи като келнер, за да се самоиздържа. Става известен като лекаря от „Триумфониум“. Даже и се шегува тогава, че е най-добрият лекар между келнерите и най-добрият келнер между лекарите. Завършва след години, през 1974 г. Негова съвипусничка е била д-р Светла Балтова от Пловдив, която сподели следното: „Когато следвахме медицина, той се появи в последния ми курс. Ние бяхме деца пред него. Изглеждаше възрастен и много мъдър. Винаги внасяше спокойствие, вдъхваше сигурност и увереност. Помагаше ни на драго сърце и всички го уважаваха и обичаха“.

Доктора известно време е работил в Медицинската академия в Пловдив. Имал е възможност за академична кариера, защото професорите го уважавали и му предлагали такива развитее. Той избира да стане работещ лекар в отделението по вътрешни болести на Пазарджишката болница. През последните години на трудовата си кариера се премества в Бърза помощ, за да има повече свободно време и така да може да се грижи за болни си баща. Баща му, свещеник на около 90-годишна възраст, през един много студен зимен ден

по време на църковната служба се простудява и тежко заболява. Доктора успява да го излекува и продължава синовно да се грижи за него, но му се налага постоянно да пътува от работното си място в Пазарджик до дома на баща си в с. Копривец. Баща му живя почти до сто години. Това е и причината, поради която след пенсионирането си Доктора се завръща в бащината си къща в с. Копривец. Тук той продължава своята хуманна мисия като доктор. Всички го знаят и го търсят. На всеки повик той се отзовава, никога пари не иска и не взема. Работи безвъзмездно, даже помага с лекарства и с каквото може.

Спомням си как при една наша среща привечер той се извини, че не може да остане, тъй като негов съселанин, самотен човек, си беше счупил крака и Доктора го лекуваше, дори се грижеше по това време и за коня му. Неслучайно съселаните му с уважение са го наричали „Майка Тереза“. На тях не им е бил известен друг подобен пример на безкористно служене, лекуване и помощ. Истината е, че Доктора си беше един истински бял брат. Работеше с много любов и всеотдайност, без да говори и да афишира себе си. Ситуацията в това българско село е както навсякъде в държавата ни: останали са повечето възрастни хора, а в по-голямата си част и самотници - изоставени хора със здравословни проблеми, и Доктора ги лекуваше. Въпреки възрастта си и тежките условия, при които живееше, той продължаваше да се отзовава на всеки повик за помощ. Нямахме собствено семейство и близки роднини, но цялото село го почиташе и уважаваше, както и ние, хората от Братството, които го познаваме. Споделяше само пред най-близки приятели: „Дал съм обет пред Господа да не вземам пари за лекуване“. И животът му наистина беше отдаден на Бога. Доктора даде един добър пример за бял брат.

Той като сладкодумен разказвач не обичаше да афишира себе си. Тогава, през онези години, все още бяха живи част от учениците на Учителя и те заемаха своето достойно място в живота на Братството. Ние като че ли не забелязвахме тези, които бяха дошли след тях и нямаха спомени за любимия ни Учител. Сега, когато и тях вече ги няма, започнахме да се вглеждаме и да оценяваме героизма и жертвоготовността в името на Бога през годините на репресии. Слушал съм Доктора да разказва за тайното им ходене на Рила и как са си съжителствали с техните преследвачи от ДС, как е имало смели братя и сестри, които са влизали в разговор, дори и в дискусия с тях. Доктора представяше тези срещи и разговори в комичен вид, но тогава надали им е било до смях, защото по доноси някоя братя и сестри загубваха работата си, а и са били подлагани на полицейски тормоз. Затова по-късно, през годините на демокрацията, най-много от всичко Доктора ценеше свободния братски живот. Много се радваше на успехите и постиженията на Братството, това като че ли му даваше най-много самочувствие и той не криеше идеята си принадлежност. През последните години ние, близките му приятели от гр. Борово, Русенско, организирахме братски срещи в нашия роден град. Доктора беше доайнът на тези срещи - ние си го знаехме, без да го афишираме. Искахме него да слуша и му давахме цялото си внимание и уважение. Някои от по-младите и нови братя и сестри може би се чудеха защо обръщаме толкова голямо внимание само на един човек. Как да им обясним, когато това просто се случваше - ние си го знаехме Доктора, пък и не е прието при всякъде в държавата ни: останали са повечето възрастни хора, а в по-голямата си част и самотници - изоставени хора със здравословни проблеми, и Доктора ги лекуваше. Въпреки възрастта си и тежките условия, при които живееше, той продължаваше да се отзовава на всеки повик за помощ. Нямахме собствено семейство и близки роднини, но цялото село го почиташе и уважаваше, както и ние, хората от Братството, които го познаваме. Споделяше само пред най-близки приятели: „Дал съм обет пред Господа да не вземам пари за лекуване“. И животът му наистина беше отдаден на Бога. Доктора даде един добър пример за бял брат.

Така живя този наш брат, който с цялата си душа, ум, сърце и воля беше отдаден на Учителя и на неговото Божествено учение. Мир на духа му и светлина вечна на душата му!

Като знаем и помним какви братя и сестри сме имали, ще знаем какви ще имаме и в бъдеще.

А. Атанасов

Първи стъпки с братството на Рила

МЕРУХИМ, МЕРУХИМ, МЕРУХИМ. АЛИ БЕХАР, МАХАТМА АУМ!

Като казвам „първи стъпки“, не си мислете, че не съм се качвала и друг път на Рила. Напротив, смея да твърдя, че донякъде познавам тази величествена планина, тъй като съм обхождала някои нейни части, включително и региона на Седемте рилски езера, и то няколко пъти. За сметка на това никога не бях стъпвала в лагера на Бялото Братство и точно за това свое преживяване ще ви разкажа накратко тук.

Позволете ми първо да се представя и да обясня причините, които ме доведоха до Лятната духовна школа на Учителя Петър Дънов. Аз съм студент по културна и социална антропология във Виенския университет. Религиозните учения винаги са ме привличали, а от миналата година ме заинтригува и Паневритмията като произхождаща от България. Бях чувала за Дънов и неговите последователи, но не ми беше много ясно какво точно е заложено в учението му. Още през миналата година се зачехох за това малко по-обстойно, но не добих ясна представа. Поради това и от личното ми влечение към Седемте езера, реших да прекарам известно време с братята и сестрите от Бялото Братство в лагера на Рила, да пруча как живеят, да пруча и себе си и да напиша накрая и научно изследване, посветено на Паневритмията и на живота в братския лагер край Седемте рилски езера.

Приключението ми започна на 11.08.2012 г. Баща ми и негов колега ми помогнаха да се кача до старата хижа, около която е разположен лагерът. Времето през този ден беше хладно, дъждовно и мъгливо. Това не ни попречи да се изкатерим пеш, даже напротив - мен лично ме облекчи, тъй като преди това жегите в града ме бяха „смазали физически“. По случайно стечение на обстоятелствата бях представена на коменданта на Братството още през първия ден. Това беше брат Наско, който ми оказа огромна подкрепа през целия ми престой горе. Той ме посрещна много радушно и ме представи на доста хора там. Това улесни изключително много изследователската ми дейност. Още в този момент ми направи впечатление колко са всеотдайни всички тук и как имат пълна готовност да окажат съдействие и помощ. На следващия ден баща ми си тръгна и аз останах сама... Всъщност не бях сама, тъй като около мен имаше много хора, и то постоянно - хора, с които общувах и които едновременно с това наблюдавах.

Но нека ви разкажа накратко и за моето ежедневие по време на престоя ми в лагера. За съжаление не бях толкова дисциплинирана, че да ставам по изгрев, и затова пропусках сутрешния наряд. Обикновено се събуждах към 8 ч., извършвах нормалните сутрешни процедури, качвах се за гореща вода до кухнята и се отправях към поляната за Паневритмия. Изпълнението на танца и часовете след това бяха обикновено най-пълноценни за мен. Паневритмията определено ми оказваше положително въздействие. Бях изкарала преди лагера ускорен летен курс по Паневритмия при сестра Вяра (в Борисовата градина в София). Въпреки че не бях ходила на всички занятия, мисля, че бързо влязох в ритъм, но въпреки това осъзнавам, че има още много да се усъвършенствам в тази насока.

Както и да е, началото беше поставено. През следобедните часове посещавах лекциите в лагера, а вечер предпочитих да оставам сама, за да мога да осмисля случилото се през деня. Ежедневно се запознавах с нови хора, водих най-разнообразни разговори. През цялото време нямаш нито една неприятна случка или емоция, свързана с някого от Братството. Това, което наистина ме развълнува, бе, че в лагера изпитвах за пръв път едно усещане за единство и общност. Тук хората наистина се подкрепяха и живеяха, мислейки за другите не само на думи, а и на дело. Организацията на живота в Школата тук беше фантастична. В ежедневие то си ние сме заобиколени от хора, които се концентрират върху собствения си живот и най-много върху живота на близките си. Никой не влага мисълта си в обществото, но всеки иска обществото да помисли за него. На Рила тази дума - „общество“, придобиваше някакво пълноценно съдържание, тъй като хората тук живеяха за обществото, а не чрез него. Тази сплотеност и чудесна организация много ми допаднаха и ме накараха да се почувствам, може би за пръв път, част от нещо по-голямо (като изключим принадлежността ми към семейството).

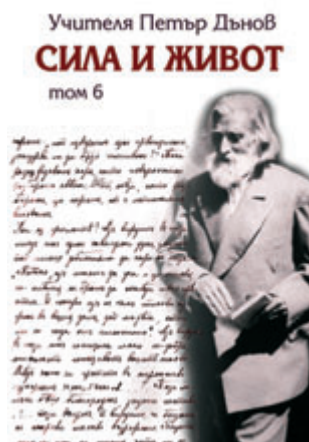
Друго, което много приятно ме изненада, бе, че всеки ден имаше програма, включваща най-разнообразни занимания. И наистина, това пък придаваше смисъл на названието на лагера - ЛЯТНА ДУХОВНА ШКОЛА. Както брат Наско ми обясни - тук човек идваше с цел да се обогати, да работи върху духовното си развитие, като прилага методите на Учителя. Почувствах и тази страна на Учението. Аз наистина успях да взема много не само за изследователските ми цели, но най-вече за себе си като човек. Имах възможност не само да науча много нови неща, но и да усетя как се отварям за духовното и за Божественото. Освен че събрах много полезна информация за проучването ми, аз успях да изпълня и другата си цел - а тя бе да остана насаме със себе си, за да мога да открия пътя към себе си, да се изчистя от негативното, което бях събрала, и така да намеря вътрешен мир и спокойствие.

Като цяло животът в Братството много ми хареса и съм убедена, че ще се върна отново. Тук искам да използвам момента и да благодаря отново на всички, които ми съдействаха и които ме упътваха при тези мои първи стъпки по пътя на братския живот. Мога още много да разказвам, но думите са вече излишни. Възхищение, радост и щастие - това е кратко обобщение на всичко, което преживях през тези чудни две седмици край Седемте рилски езера. Заредена с енергия, знания и позитивни емоции, аз смело ще продължа напред и също така смело ще се връщам назад към тези първи стъпки на моето духовно развитие. Както всеки родител с умиление си спомня за първите крачки на детенцето си, така и аз ще мисля за тези първи преживявания с братята и сестрите от Бялото Братство.

Да се прослави Бог в Бялото Братство и да се прославят Белите братя в Божията Любов!

Яна Кирова

Новите книги на издателство "Бяло Братство"

Учителя Петър Дънов
СИЛА И ЖИВОТ
том 6

В този шести пореден том са събрани неделните беседи, държани в периода 11 юни 1922 г. - 11 март 1923 г.
Автор: Учителя Петър Дънов
Издателство „Бяло Братство“
Издателство „Захари Стоянов“
София 2012 г.
I-во издание
формат: 20,5/14 см,
588 стр., лукс. корица
ISBN 954-739-739-7
15,00 лв.

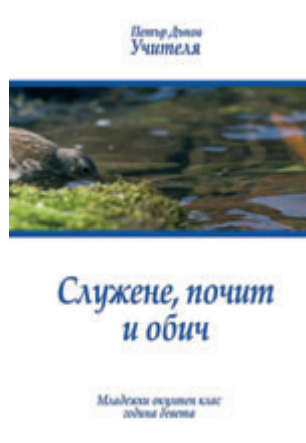
Петър Дънов
Учителя
Ключът на живота

Лекции на Общия окултен клас, г. VIII (1928-1929)
Автор: Учителя Петър Дънов
Издателство „Бяло Братство“
София 2012
ISBN 978-954-744-174-3
15,00 лв

Петър Дънов
Учителя

Лекции на Младешкия окултен клас, година VIII (1928-1929)
Автор: Учителя Петър Дънов
Издателство „Бяло Братство“
Страници 350, твърда корица
София, 2012
ISBN 978-954-744-177-4
Цена 12,00 лв.

Петър Дънов
Учителя

Лекции на Младешкия окултен клас, година IX (1929-1930)
Автор: Учителя Петър Дънов
Страници 504, твърда подвързия
Издателство „Бяло Братство“
София, 2012
Страници 504, твърда подвързия
ISBN 978-954-744-187-3
Цена 12 лв.

Материали по беседите и лекциите на Учителя Беинса Дуно (Петър Дънов) с кратки допълнения

Съставител: д-р Васил Велев
Страници 112, мека корица
Издателство „Бяло Братство“
София, 2012
ISBN 978-954-744-190-3

Автор: Невена Неделчева
Страници 544, мека корица
Издателство „Бяло Братство“
София, 2012
ISBN 978-954-744-189-7

Из книгата „Олга Блажева - Блажена и Благословена“

от стр. 3
Когато се нарушава Божествен закон и го кажеш, предупредиш човека, ако е умен - благодари, ако е глупав - сърди се! За всяко нещо човек е предупреждаван, но няма доверие в Божествения план. Във всеки човешки живот има един Божествен план и друг - на оня, който противодейства на тоя план. Искат лек живот. Лекият живот носи най-големите тежести!

Съзнание има, когато тачиш, почиташ Първопричината на нещата и с оглед на това разбираш преценяваш нещата.

Щастие е да чуеш известна истина и мъдрост! Ако я приложиш - ще си пощастлив. Пълното щастие е резултат на реализирано приложение.

Всяко време, посветено на Бога, балансира всички други сметки. „А Мария избра добрата част, онава, което не ще се отнеме!“ Христос работеше над човешката душа. А Марта се грижеше за онава, което е преходно.

„**В истия час!**“ - часът на прозрението, на светлина-

та, на духовното просветление.

Душата е пчелната царица. Кошерът е човекът. Сърцето и умът работят за душата. Те са пчелите, които събират прашеца. Пчелите са светлите мисли и чувства. Те са прашецът на меда. В ума и сърцето се раждат красивите цветя, от които пчелите събират прашеца. А за ангелите, които ръководят и наблюдават, е медът...

Сърцето е вратата на храма, през която се отправя и приема молитвата. Молитвата може да бъде специфична или с по-обща идея. Личният елемент винаги внася дисонанс, когато е откъснат от законите на Цялото. Но един личен въпрос, разглеждан с Божествено съзнание, се отнася към законите на Цялото. А един общ въпрос, поставен при специфични условия - тясно съзнание - може да се ограничи. Те са така преплетени, че е нужна будност. Те водят към правилно мислене и чувстване.

При посещение Учителя на изпращане винаги ми е давал плодове - **за да принесе плод Словото.**

Което човек сам не може да направи и е добре за него, Бог ще го направи, но кога - когато човек потърси Бога! А да търсиш Бога, това значи очите и съзнанието ти винаги да бъдат отворени за Светлината на Истината, за дълбоката Божествена Мъдрост и знание.

Най-съществената формула. Много формули съм дала в своя живот, но за най-съществена смятам:

Господи Боже, стори да може сърцето мое да бъде Твое. Със Твоят Мощно Велико Слово да стане, Боже, любещо, Ново.

Кандилце! Едно пламъче, но с голямо значение. Това пламъче свидетелства за Божествения плам на мисълта. Този мъничък свидетел!

Кротостта е вътрешно състояние на душата, при което мислите и чувствата на човека са отправени към един център с единствена цел - да съграждат. Кротостта повдига вибрациите на човека и го води към чист

Божествен живот.

Искреността е истинска сериозност. Много ценно качество. Искреността минава към чистите прояви на човека. Скритността трябва да отстъпи на искреността.

Подозрение без прозрение е равностойно на престъпление!

Животът е плод на Небесен род и този плам свети в Божествения храм на човека от века! И свети във живот от род във род! Стремех към висини е човешкият живот!

Да растем според образа на идеалния и съвършен човек, когато бъдещето може да създаде, като работи човек над себе си! Бъдещето го създава чрез живота, в който работят разумни същества. Хората, които работят за повдигане на човечеството, имат в съзнанието си образа на идеалния човек. Този образ са създали в човешката мисъл пак същества от идеалния свят. Те го рисуват като образ - мечта за постигане. Какво нещо е идеалът? - Идеалът е нестихващ стремех към растеж и развитие.

В тази въздушна свежест, в тази природна прелест скрит си Ти, Великий - Вечний, Многоликий!

Любя въздуха, небето, бий възторжено сърцето - Твоята благодат приема и към Тебе се въззема!

И възторгът свят, небесен зазвучава в чудна песен...
Пее цялата Природа,
пее Твоята Жива Ода!

Олга Блажева

Събития

• На 3 ноември в София се състоя работна среща на ръководителите на братските групи и управителния съвет на Общество „Бяло Братство“. На нея се обсъдиха основни въпроси от живота и дейността на Братството, начертах се предстоящите задачи. Срещата премина в съзидателен дух на добронамереност и истинност, на яснота и разбирателство.

• Три телевизионни предавания за Учителя и Братството се излъчиха в рамките на шест дни - на 10 ноември от 18 ч. по ВТВ в предаването „Големите загадки“, с участието на Мирослав Бачев, Слав Славов и Ива Банкова; на 11.11.2012. във „Винаги в неделя“ от 18 ч. по ТВ7 - разговор с Галя Герасимова и Андрей Грива; на 15 ноември по БНТ от 10 ч. в „Денят отблизо“ с Мария Андонова, в рубриката „Училище за родители“ - разговор със Слав Славов, Светла Славова и Александър Стойчев за това как Слънчевата педагогика на Учителя може да се прилага в детската градина, в обучението и възпитанието на децата“, в предаването участваха и деца от ДШ „Бялото кокиче“.

• Представяне на биографичната книга „Младият Петър Дънов“ и концерт „Вътрешният глас на Бога“ в градовете Айтос, Шумен, Русе и Варна. На 24.11.2012 г. в Айтос, Братската градина от 16 ч.; на 5.12.2012 г. в Шумен, къща-музей „Панчо Владигеров“ (камерна зала) от 18.30 ч.; на 7.12.2012 г. в Русе, залата на Съюза на учените от 18 ч.; на 9.12.2012 във Варна, Братското лозе от 12 ч.

От 4 до 9 декември Издателство „Бяло Братство“ ще участва отново на Коледния панаир на книгата в Двореца на културата.

Книжно Магазинче

езотерика, стари книги, списания

Тел: 0885368780

ул. Стефан Стамболов № 8 - Женски пазар
понеделник - петък: 11.00 - 19.00ч.

Редактор: Соня МИТЕВА - 0897847649

Коректор: Спаска МИХОВСКА

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА

За контакти: 0888228720, 0897847645;

5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11

e-mail: bratski_jivot@mail.bg

Електронна книжарница на издателство "Бяло братство":

<http://www.beinsadouno.com/книжарница>

Сайт на издателството:

www.bialobratstvo.info

цена: 1,30 лв.